

Bestemors sprettende trylledrikk



Cato Thorsen

Bestemors sprettende trylledrikk

av (Cato Thorsen)

Max er fem år og full av fantasi. Han elsker å finne på rare ting, blande sauser, bygge roboter av pappesker – og lage eksperimenter som nesten alltid ender med søl. Men én person synes ikke det er så morsomt: bestemor. Hun klager, sukker og sier at alt var bedre før.

En dag får Max en strålende idé: Hva om han lager en trylledrikk som kan gjøre bestemor litt snillere? Han sniker seg rundt i huset og finner alt mulig rart – sjampo, ketchup, brus, tannkrem og kanskje litt maling. Han heller alt i en gryte, rører og rører, til det bobler og spruter.

Når bestemor drikker blandingen, skjer det noe helt utrolig: hun begynner å sprette! Først litt... så høyere... og høyere! Snart spretter hun ut av huset og svever over hagen, mens Max febrilsk prøver å finne ut hvordan han skal få henne ned igjen – før mamma og pappa kommer hjem! Aldersgruppe for denne boken er fra 5 - 8 år

Max var fem år og elsket å finne på rare ting. Han bygde roboter av melkekartonger, lagde suppe av søle og oppfant nye leker nesten hver dag. Men én ting var ikke like morsomt: bestemor. Bestemor bodde egentlig et annet sted, men hun kom ofte på besøk. Hun hadde grått hår, store briller og gikk med tøfler som alltid laget klapp-klapp-klapp når hun gikk. Og hun klagde. Å, som hun klagde! – Max, du søler! – Max, sitt rett! – Max, ikke lek med maten! Det var som om hun hadde en egen klageknapp som aldri ble slått av. I dag satt hun i stua med et teppe over knærne og så på Max som bygde et tårn av klosser. – Du burde lese en bok i stedet, sa hun. – Klosser er for småbarn. Max sukket. Han var et lite barn. Fem år! Men det hjalp visst ikke. Han prøvde å være snill. Han hentet et glass saft til henne. – Den er for søt, sa bestemor. – Du burde ikke drikke så mye sukker. Han prøvde å vise henne en tegning han hadde laget. – Hva skal det forestille? Et monster? Huff, den var stygg. Max begynte å kjenne det boble i magen. Ikke sånn som når man må på do, men sånn bobling som betyr at man får en idé. En ganske stor idé. Han så på bestemor. Han så på saften. Han så på kjøkkenet. Og så tenkte han: Hva om jeg kunne lage noe som gjorde bestemor... snillere? En trylledrikk! Ja! En medisin som kunne få henne til å smile, le og kanskje til og med si “Så flink du er, Max!”. Bare tanken fikk ham til å smile fra øre til øre. – Hva smiler du av? spurte bestemor mistenksomt. – Ingenting, sa Max fort. – Jeg bare... fikk en idé. – Pass på at du ikke gjør noe tull, sa bestemor. – Det gjør du alltid. Men Max var allerede på vei mot kjøkkenet. Han gikk på tå, listet seg forbi sofaen og kikket inn i skapene. Der inne fantes alt mulig spennende: flasker, bokser og rare lukter. Han hvisket til seg selv: – Jeg skal lage... Bestemors Trylledrikk! Og akkurat da hørtes bestemors stemme fra stua: – Hva sa du, Max? – Ingenting, ropte han. – Jeg bare... leker litt! Han åpnet skapdøren. Det var tid for eksperiment nummer én. Max sto midt på kjøkkenet og så seg rundt. Her var alt han trengte for å lage verdens beste — og kanskje litt rare — trylledrikk. På benken sto det melk, saft, ketchup, sirup og litt brus. I skapet var det eddik, såpebobler, og en flaske med blå væske pappa brukte til å vaske bilen. Den så veldig spennende ut. – Bare litt, hvisket Max. – Bare en liten dråpe. Han fant frem en stor gryte. Den var nesten like stor som ham selv. Han dro den bort til krakken og klatret opp. Pling! Klunk! Skvulp! Han helte i melk, så litt saft, og så et sprut ketchup for farge. – Rødt er bra, sa han. – Trylledrikker må være litt røde. Han tok en skje og rørte. – Hmm. Den ser litt for kjedelig ut. Den trenger... glitter! Max løp inn på rommet sitt og fant en boks med glitter fra julepynten. Dryss, dryss, dryss! Nå glitret hele gryta. Han lo fornøyd. – Nå begynner det å ligne på noe! Men trylledrikker må ikke bare se magiske ut. De må smake magisk også! Han så seg rundt igjen. På benken sto

en flaske jordbærsaft. Han helte i litt til. Så fant han et glass med honning. Og litt sennep. – For spenning, sa Max og nikket alvorlig. Plutselig hørte han bestemors stemme fra stua: – Max, hva er det du driver med? Det lukter rart! Max stivnet. – Eh... jeg lager suppe! ropte han. – Suppe? klaget bestemor. – Til frokost? – Ja! svarte Max fort. – Magisk frokostsuppe! Han hørte bestemors tøfler klappe mot gulvet. Hun var på vei! Fort måtte han gjemme gryta. Han dyttet den inn under bordet og satte seg foran den. Bestemor kikket inn på kjøkkenet. – Hva søler du med nå, da? spurte hun mistenksomt. – Ingenting! sa Max med sitt mest uskyldige smil. – Jeg bare... leker restaurant. – Hmpf, sa bestemor. – Pass på at du ikke lager rot. – Nei da! sa Max. – Ikke i det hele tatt! Da hun endelig tuslet tilbake til stua, pustet han lettet ut. Han trakk gryta frem igjen og så på den. Den boblet litt. Blopp. Blopp. – Oi, sa Max. – Den begynner visst å leve! Han stakk skjeen nedi og rørte forsiktig. Det kom små, glitrende bobler som luktet søtt og surt på samme tid. Max smilte bredt. – Dette blir perfekt, sa han. – Når bestemor smaker denne, blir hun glad, snill og kanskje... litt morsom! Han så bort på stua. Bestemor satt der, sur og sammenkrøpet under teppet, mens TV-en sto på. – Bare vent, bestemor, hvisket han. – Jeg skal gjøre deg glad igjen. Han så ned i gryta. Den glitret som stjerner i melk. Han nikket bestemt. – I morgen skal du få smake på noe helt spesielt. Og mens bestemors tøfler klappet rolig i stua, planla Max den største og morsomste overraskelsen hun noen gang hadde fått. Neste morgen våknet Max tidlig. Sola skinte inn gjennom gardina, og fuglene sang ute. Men Max tenkte ikke på fugler. Han tenkte på trylledrikken. – I dag, sa han til seg selv. – I dag skal den bli helt ferdig! Han snek seg ut av senga, listet seg forbi mammas rom og inn på kjøkkenet. Der sto gryta, akkurat der han hadde gjemt den. Den så enda mer spennende ut enn i går. Den boblet svakt. Blopp... blopp... blopp! – Hei, lille trylledrikk, hvisket Max. – I dag skal du bli perfekt. Han så seg rundt. Han måtte finne flere ingredienser. Det var på tide å gjøre den enda mer magisk. Først åpnet han kjøleskapet. Der inne fant han melk, syltetøy og en flaske med brus. Han helte i en skvett av hver. Plopp! Klukk! Svisj! Så løp han bort til vasken. Der sto oppvaskmiddelet. Det luktet som sitron. – Mmm, friskt, sa Max, og helte inn en liten dæsj. Plutselig hørte han noen hoste. Bestemor! Hun var våken. – Max? ropte hun. – Hva driver du med nå? – Eh... jeg pusser tennene! svarte Max fort. – På kjøkkenet? – Ja! ropte Max. – Det er... mer plass her! Han hørte henne mumle noe om rare barn, og så ble det stille igjen. Han pustet ut. – Det var nære på, sa han lavt. Han kikket rundt i kjøkkenet igjen. Han trengte noe spesielt. Noe som kunne gjøre trylledrikken... sprettende! Han løp ut i gangen og så skoene sine. Der sto også pappas verktøykasse. Inni lå det mange spennende flasker og bokser. Han åpnet lokket forsiktig. Der

var det olje, lim, og en liten boks med "Smøremiddel 2000". Etiketten sa: Får alt til å gli og sprette igjen! – Perfekt! sa Max. Han åpnet boksen og helte i bare én liten dråpe. Med det samme begynte trylledrikken å røre på seg. Den glitret grønt, så blått, så rosa! – Oi! sa Max og hoppet litt bakover. – Nå skjer det noe! Han tok en skje og rørte. BLOPP! BLOPP! PFFFT! En liten sky av rosa røyk steg opp og duftet som jordbær og pepperkaker. Max lo. – Dette blir verdens beste medisin! Men han visste at én ting manglet. En hemmelig ingrediens. Han så ut vinduet. I hagen vokste bestemors gamle blomster. – Ja! tenkte Max. – En blomst fra hagen! Det er akkurat det jeg trenger! Han listet seg ut, barbent i gresset. Solen var varm, og han kunne høre en bie surre forbi. Han plukket en liten lilla blomst som luktet søtt og rart. – Trylleblomst, hvisket han og holdt den høyt. Han løp inn igjen og slapp den i gryta. Plopp! Drikken glitret enda mer nå. Små bobler danset på toppen som om de hadde glede i seg. Max smilte bredt. – Nå er den ferdig, sa han. – Nå skal bestemor få den! Han så for seg hvordan hun skulle smile, kanskje til og med le litt. Kanskje hun ville danse! Han lo for seg selv. Men bak ham, i døråpningen, sto bestemor. – Max, hva er det du ler av? spurte hun mistenksomt. Max skvatt så han nesten mistet skjeen. – Eh... bare noe morsomt jeg tenkte på! – Mhm, sa bestemor og myste mot gryta. – Hva er det der? Max smilte uskyldig. – Det? Å... det er bare... frokostsuppe nummer to! Bestemor løftet et øyenbryn. – Den ser merkelig ut. Men greit. Jeg håper du rydder etter deg. – Selvfølgelig! sa Max og pustet lettet ut. Han så etter henne mens hun tuslet bortover gangen. Så snudde han seg mot gryta igjen. – I kveld, sa han bestemt. – I kveld får hun smake. Og gryta svarte med et lite: BLOPP! Da kvelden kom, var Max klar. Han hadde tenkt på trylledrikken hele dagen. Han hadde nesten ikke klart å spise middag, og han hadde måttet late som han så på TV – men egentlig hadde han bare tenkt på gryta som sto på kjøkkenet og ventet. Nå satt bestemor i godstolen sin med teppe over knærne. Hun så på nyhetene og mumlet noe om "tullele folk nå for tiden". Max listet seg ut på kjøkkenet igjen. Han så seg rundt for å være sikker på at ingen så ham. Så løftet han lokket av gryta. BLOPP! En liten, glitrende boble spratt opp og landet på nesa hans. – Oi! sa Max og lo. – Nå lever du skikkelig! Han rørte forsiktig i gryta. Den hadde fått nye farger. Først var den rød. Så lilla. Så grønn! Den luktet av jordbær, tannkrem og litt... kål. – Perfekt, sa Max fornøyd. – Akkurat som en ekte trylledrikk skal lukte! Han helte litt av væsken oppi en liten kopp. Det glitret som stjerner i vann. Han holdt den opp og smilte. – Denne skal gjøre bestemor snill som et lam. Kanskje hun til og med vil le! Han listet seg tilbake til stua. Bestemor løftet blikket. – Hva er det du har der, Max? – Eh... noe jeg har laget! sa han stolt. – Det er en spesiell medisin! – Medisin?

Bestemor så mistenksomt på ham. – Til hvem da? – Til deg! svarte Max fornøyd. – Den hjelper mot... klaging! Bestemor sperret opp øynene. – Mot hva for noe? – Klaging! sa Max med et stort smil. – Bare ta en liten slurk, så blir du mye gladere! – For en tull, mumlet bestemor. – Men, hm... kanskje det hjelper mot hosten min da. Hun tok koppen. Den dampet lett, og små glitrende bobler spratt på overflaten. – Den ser rar ut, sa hun. – Den smaker sikkert kjempegodt, sa Max og dyttet koppen litt nærmere. Bestemor løftet koppen, snuste forsiktig, og tok en liten slurk. Hun rynket pannen. – Smaker som... jordbær og pepper? Hun tok en slurk til. Så en til. Plutselig stoppet hun. – Oi... hva var det? spurte hun og blunket fort. – Hva da? sa Max spent. – Det kilte i føttene mine! Hun så ned. Tøflene ristet. Skjelv, skjelv, skjelv! – Hva skjer?! sa bestemor og reiste seg. BOING! Hun spratt én meter opp i lufta! Max gispte. – Det virker! ropte han. – Trylledrikken virker! Bestemor så helt forvirret ut. – Hva i all verden?! Hun landet igjen – boing! – og spratt enda høyere. Nå lo Max så tårene trillet. – Du spretter, bestemor! – Jeg ser det! skrek bestemor. – Hjelp meg, Max! Men det var for sent. Hun spratt ut av godstolen, bortover stua og pang! rett i gardina. Så boing! videre ut på kjøkkenet. Max løp etter. – Vent da, bestemor! Jeg må bare finne ut hvordan jeg skruer deg av!. Men bestemor spratt så fort at det så ut som hun hadde fjærer under tøflene. Boing! Boing! Boing! Hun suste ut døra og forsvant ut i hagen. Max sto igjen med åpen munn og koppen i hånda. – Oj da, sa han stille. – Kanskje jeg burde laget en mildere versjon... Han satte koppen fra seg og løp ut etter henne. Nå var eventyret virkelig i gang. – Bestemor! ropte Max mens han løp ut døra. – Vent da! Men bestemor ventet ikke. Hun spratt tvers over verandaen, traff blomsterkassa med et SMÆKK! og forsvant ut i hagen som en levende sprettbull. Boing! Boing! Boing! Tøflene hennes glinset i sollyset for hvert hopp. – Hjelp! ropte hun. – Jeg mister kontrollen! – Det går bra! ropte Max tilbake. – Du ser bare litt... sprek ut! Bestemor spratt over gresset, forbi trampolina og rett inn i busken med ripsbær. PLOFF! Bærene sprutet overalt. Nå var hun helt rød på kjolen og i håret. – Jeg ser ut som en syltetøykrukke! ropte hun. Max prøvde å løpe etter, men bestemor var altfor rask. Hun spratt over blomsterbedet og landet midt i dammen. PLASK! Froskene hoppet til alle kanter. Bestemor satt der, dryppende våt, mens hun sakte begynte å løfte seg igjen. – Å nei, sa Max. – Nå flyr du! Og det gjorde hun. Langsomt begynte hun å sprette høyere og høyere. Først én meter. Så to. Så opp til tretoppene! – Hjelp! skrek bestemor. – Jeg kommer til å fly av gårde som en ballong! – Vent! ropte Max. – Jeg skal fikse det! Jeg lover! Han løp tilbake til kjøkkenet for å finne noe som kunne hjelpe. Kanskje han kunne lage en mottrylledrikk! Men hva kunne stoppe sprett? Han så på melkekartongen. – Melk roer jo ned

magen... kanskje det roer ned bestemødre også? Han helte melk i et glass og blandet i litt sukker og vann. – Der! sa han fornøyd. – Dette skal få deg ned igjen! Han løp ut med glasset, men bestemor var ikke i hagen lenger. Han så opp – og der, høyt over taket, hang hun i lufta og vinket hjelpeløst. – Max! ropte hun. – Jeg tror jeg har fått flyskrekk! – Du må komme ned! – Jeg prøver, men beina mine vil ikke slutte å sprette! Max tenkte fort. – Vent! Jeg henter trampolina! Han dro trampolina bort under henne og ropte: – Hvis du faller, så land her! Bestemor himlet med øynene. – Jeg er ikke fem år, Max! – Nei, men du spretter som en på fem! Akkurat da begynte vinden å blåse. Bestemor drev litt til siden, rett over garasjetaket. Hun tok et nytt byks – og boing! landet på taket med et dunk. – Au! ropte hun. – Taksteinene er harde! Max holdt seg for munnen. – Jeg må finne en måte å få henne ned igjen på... før mamma ser det! Han løp frem og tilbake mens bestemor satt på taket og dinglet med bena. Hun så ganske morsom ut der oppe, med ripsbær i håret og tøflene som glinset. Til slutt ropte hun ned: – Max! Neste gang du lager trylledrikk, kan du prøve å lage noe som hjelper meg å strikke raskere i stedet! Max lo. – Lover, bestemor! Men først må jeg få deg ned igjen! Han så bort på gryta i vinduet. Den glitret fortsatt. Kanskje... kanskje den kunne hjelpe ham en gang til? Han trakk pusten dypt. – Ok, tenkte han. – Jeg må lage en ny blanding. En som får henne til å lande trygt. Men gryta hadde sine egne planer. Et lite “blopp!” lød fra kjøkkenet – og en rosa boble begynte å sveve ut vinduet. Max stirret. – Å nei, ikke du også! Bobla fløy rett opp mot bestemor, som kikket nysgjerrig på den. – Hva er nå dette? sa hun. – Den ser jo søt ut. Hun rørte ved bobla. PANG! Et lite, glitrende puff – og plutselig forsvant hun i et lite skyer av rosa røyk. Max sto med vidåpne øyne. – Bestemor...? Det var stille. Så, langt borte, kunne han høre en svak stemme: – Max... jeg tror jeg lander i naboens hage! Max sukket. – Oj da, sa han stille. – Dette blir... vanskelig å forklare. Bestemor! ropte Max. – Hvor er du? Han løp gjennom hagen, forbi trampolina, forbi ripsbuskene og ut mot gjerdet. Der sto det små rosa glitterbobler i lufta – som små spor etter bestemor. – Dette må være veien, sa han andpustent. Han hørte et dunk. Så et nytt. Boing! Plask! Boing! Lydene kom fra naboens hage. Han listet seg bort til gjerdet, reiste seg på tå og kikket over. Og der – midt i naboens blomsterbed – satt bestemor. Hun var helt dekket av blader og jord. En solsikke hadde hektet seg fast i håret hennes, og hun holdt et gresskar som om det var en pute. – Bestemor! ropte Max. – Går det bra? – Hva tror du?! svarte hun og pustet tungt. – Jeg har hoppet gjennom halve nabolaget! Naboen, fru Hansen, sto på trappa med vidåpne øyne. – Hva i all verden gjør moren din i blomsterbedet mitt? – Eh... hun øver på å sprette? prøvde Max. – Øver?! sa fru Hansen. – Hun ødela nettopp rosenbuskene

mine! Bestemor prøvde å reise seg, men beina hennes begynte å skjelve igjen. Boing! Hun spratt én gang. Boing! Hun spratt en gang til. – Ikke igjen! ropte hun. – Bestemor, vent! ropte Max og hoppet over gjerdet. Han prøvde å gripe tak i henne, men hun spratt akkurat i det han strakte seg frem. Nå fløy hun høyere enn taket til fru Hansen! – Å nei! skrek Max. – Kom ned! – Jeg prøver! svarte bestemor. – Men beina mine har fått egen vilje! Hun fløy tvers over hagen, over veien og videre mot parken. Max løp etter så fort han kunne. Hunden til naboen begynte å bjeffe, og en mann med avisen i hånda mistet kaffekoppen da bestemor suste forbi. – Var det... en flyvende dame? ropte han. – Bare bestemor! ropte Max og løp videre. Han kom inn i parken akkurat da bestemor landet midt i sandkassa. PLOFF! Sand sprutet overalt. En liten gutt med bøtte stirret forbløffet på henne. – Er du en superhelt? spurte gutten. – Nei! peste bestemor. – Jeg er en bestemor med et problem! Max kom løpende. – Jeg fant deg! sa han lettet. – Nå skal jeg hjelpe deg ned igjen for godt. Bestemor så på ham med et skjevt smil. – Jeg trodde du allerede hadde fått meg ned, Max. Nå har jeg sand i ørene! – Beklager, sa Max. – Men jeg tror jeg vet hvordan jeg kan stoppe sprettingen. – Det håper jeg virkelig, sa bestemor. – For hvis jeg spretter én gang til, tror jeg jeg ender i månen! Max så rundt seg. Han hadde ikke tatt med mottrylledrikken, men han hadde en idé. Han tok en plastkopp fra sandkassa, fylte den med vann fra fontena, og rørte inn litt av sanden. – Dette får du til å lande, sa han alvorlig. – Det der er gjørmevann, Max. – Magisk gjørmevann! rettet han. Bestemor sukket. – Javel, da. Det kan vel ikke bli verre. Hun tok en liten slurk. Et øyeblikk skjedde ingenting. Så... PFFFT! Små glitrende bobler kom ut av ørene hennes, og tøflene hennes sluttet å riste. Hun sto helt stille. – Jeg... spretter ikke mer, sa hun forsiktig. – Det virket! ropte Max og kastet armene i været. – Du står helt rolig! Bestemor smilte litt skjevt. – Endelig, sa hun. – Men du, Max... – Ja? – Neste gang du lager medisin, kan du lage en som får meg til å sove litt ekstra lenge i stedet! De lo begge to. Men bak dem, i sandkassa, begynte gresskaret bestemor hadde landet på å glitre svakt. Max så det, og øynene ble store. – Eh... bestemor? – Ja, Max? – Jeg tror gresskaret... puster. Bestemor sukket tungt. – Max. Nå går vi hjem. Bestemor og Max gikk hjem fra parken mens det glitret svakt bak dem i sandkassa. Ingen av dem la merke til at gresskaret sakte begynte å rulle etter. – Aldri mer trylledrikker, sa bestemor strengt. – Aldri, aldri mer! – Jeg lover, sa Max. – Men jeg må bare... lage én til. – Hva?! – Bare for å gjøre alt normalt igjen! sa Max fort. – Sånn at du ikke plutselig spretter hvis du nyser! Bestemor ristet på hodet. – Hvis jeg nyser nå, Max, så er det fordi jeg har fått sand i nesen. De kom hjem. Bestemor satte seg i godstolen sin igjen, pakket teppet rundt seg og mumlet: – Jeg skal aldri besøke en lekepark

igjen. Max listet seg ut på kjøkkenet. Han måtte lage mottrylledrikken. En som gjorde bestemor helt vanlig igjen – uten sprett, glitter eller flyvetur. Han så på gryta som sto på benken. Den glitret fortsatt litt. – Du og jeg, sa Max alvorlig. – Vi må rydde opp i dette. Han fant frem en ny bolle. Denne gangen skulle han være forsiktig. – Ok, sa han. – Hva er motsatt av sprett? Han tenkte seg om. – Rolig. Tung. Søvnig! Han fant melk, litt kakao, honning og et dryss havregryn. – Det her er snille ingredienser, sa han. – Ikke rampete som sist. Han rørte forsiktig. Klukk, klukk, rør-rør. Blandingen så brun og kjedelig ut – men den luktet godt! Plutselig hørte han en svak lyd bak seg. BLOPP! Han snudde seg. Gryta med den gamle trylledrikken hadde begynt å boble igjen. Små glitrende dråper spratt opp på benken og trillet bort mot den nye bollen. – Å nei! ropte Max. – Ikke bland dere! Men det var for sent. PSSSSSS! En sky av rosa og brun røyk steg opp. Max hostet og veivet med hendene. – Æsj! sa han. – Nå lukter det som sjokolade og vaskemiddel! Da røyken la seg, så han på bollen. Den glitret svakt – akkurat som den første. – Oi, sa Max. – Kanskje... kanskje den virker enda bedre nå! Han tok en skje og gikk inn i stua. Bestemor så på ham med løftede øyenbryn. – Ikke prøv deg, Max. – Bare én liten skje! sa han. – Jeg lover at denne er trygg. Den er laget med kakao! – Kakao, sier du? Bestemor rynket nesen. – Vel... jeg liker kakao. Hun tok skjeen, smakte forsiktig – og smattet. – Den var faktisk ganske god. – Se! sa Max stolt. – Nå blir alt normalt igjen! Men akkurat da begynte bestemors nese å gløde. – Eh... bestemor? – Hva skjer nå?! sa hun. Pffft! Et lite rosa lys blinket ut av ørene hennes. – Å nei, ikke sprett igjen! ropte Max. Men bestemor spratt ikke denne gangen. Hun begynte å... synge! – “La-la-laaa! Oi, for en dag!” sang hun høyt, og viftet med armene. Max så på henne med store øyne. – Bestemor? – “Jeg er glad, jeg er fri, jeg kan danse forbi!” sang hun og snurret rundt i stua. – Den virker! ropte Max. – Du er glad igjen! Bestemor lo og klappet i hendene. – Jeg føler meg så lett, Max! Som om jeg kunne fly! – Nei! Ikke fly igjen! Men denne gangen fløy hun ikke. Hun danset bare, svingte seg rundt og lo. – Du vet, Max, sa hun og satte seg i stolen igjen. – Kanskje du burde lage trylledrikker likevel. Bare ikke så sprettete neste gang. Max smilte. – Jeg lover, bestemor. Bare glade drikker fra nå av. Men da han snudde seg for å rydde opp, så han at gryta på benken begynte å bevege seg. Den rullet sakte bortover – og så boing! spratt den en gang. – Oi da, hvisket Max. – Kanskje den ikke var helt ferdig likevel. Alt virket endelig rolig. Bestemor satt i godstolen sin og nynet lykkelig på en sang hun visst hadde funnet på selv. Max pustet ut og smilte. – Endelig, sa han. – Nå er alt normalt igjen. Men i kjøkkenet... var det ikke normalt. Gryta sto og dirret på benken. Små rosa bobler snek seg opp langs kanten og sprakk med et lite “plopp!”. Så begynte den å rulle. Først sakte. Så raskere.

Rull... klonk... BANG! Gryta trillet rett ned fra benken og landet på gulvet. Hele stua ristet. – Hva var det? ropte bestemor. – Eh... kanskje vaskemaskinen? prøvde Max. Men før noen av dem rakk å gjøre noe, spratt gryta opp i lufta!BOING! BOING! Den traff taket og suste ut av vinduet. – Ikke igjen! ropte Max og løp etter. Bestemor reiste seg og så ut vinduet. – Jeg trodde du sa du hadde kontroll, Max! – Jeg trodde jeg hadde det! ropte han tilbake. De løp ut i hagen. Gryta spratt rundt som en vill kanin – over trampolina, under tørkesnora og rett inn i blomsterbedet. PLASK! Rosa trylledrikk sprutet utover hele gresset. – Å nei, sukket Max. – Nå kommer alt til å sprette! Og han fikk rett. Plutselig begynte gresset å danse. Blomstene bøyd seg fram og tilbake som om de var på konsert. Og fuglebadet midt i hagen... hoppet! Bestemor sto og måpte. – Nå er det nok trylledrikk for resten av livet, sa hun. – Resten av mitt liv, og ditt også! Max lo litt nervøst. – Jeg fikser det, bestemor! Jeg lover! Han løp inn på kjøkkenet igjen. Han måtte finne noe som kunne stoppe alt. Noe som kunne få alt til å lande. Han kikket i skapet. – Hva er det som alltid får alt til å stoppe opp? Han tenkte. Så fikk han en idé. Han tok frem en stor pose mel. – Når jeg søler mel på gulvet, blir alt stille, sa han. – Kanskje det virker nå også! Han løp ut med posen og kastet en håndfull over hagen. Melstøv dalte ned som snø. Da det landet på gresset, sluttet alt å røre på seg. PLOPP! En etter en sluttet boblene å sprette. Fuglebadet sto stille. Blomstene roet seg. Og til slutt – midt i blomsterbedet – landet gryta med et siste lite “klonk!”. – Jeg gjorde det! ropte Max. – Jeg stoppet trylledrikken! Bestemor sto i døra med armene i kors. – Og halve kjøkkenet er dekket av mel, sa hun tørt. – Men alt står stille igjen! Hun pustet tungt og så på ham. Så begynte hun å le. – Du vet, Max, du er kanskje den eneste jeg kjenner som kan redde en bestemor med mel! Max smilte stolt. – Kanskje jeg skal bli oppfinner når jeg blir stor. – Kanskje du heller skal bli baker, sa bestemor og så på alt melet. De lo begge to. Men akkurat da hørtes et lite “blopp!”. De så ned. En bitte liten boble, den aller siste, fløt opp fra gryta. Den glitret svakt og fløy rolig mot himmelen. – Farvel, trylledrikk, sa Max og vinket. Bestemor vinket også. – Ja, fly langt vekk og lag trøbbel et annet sted! De sto sammen i hagen, med mel i håret og glitter på klærne. Sola skinte. Og alt var endelig stille. Neste morgen våknet Max av at huset var helt stille. Ikke et klag, ikke et sukk, ikke et “Max, du søler!”. Bare fuglene som sang ute, og lyden av vinden som blåste forsiktig på gardina. Han satte seg opp i senga. – Kanskje... kanskje bestemor fortsatt sover? tenkte han. Han listet seg ut av rommet, forbi gangen og bort til stua. Der satt bestemor i godstolen sin, med et teppe over knærne og en kopp kakao i hånda. Hun smilte. – God morgen, Max, sa hun mykt. Max stoppet. – Du... smiler? – Selvfølgelig, sa bestemor. – Det er en fin dag. Og jeg lever

fortsatt, selv etter alt spretteriet i går! Max fniste. – Du spratt høyere enn trampolina. – Jeg vet det, lo bestemor. – Og ærlig talt... det var ganske moro! Max så overrasket på henne. – Mener du det? – Ja, sa hun og tok en slurk av kakaoen. – Jeg tror jeg trengte et lite sprett i livet mitt. Bokstavelig talt. Hun la fra seg koppen og så på ham. – Du vet, Max, jeg har kanskje vært litt... sur. – Litt, ja, sa Max forsiktig. – Men jeg har lært én ting av den trylledrikken din, fortsatte hun. – Det er bedre å le litt enn å klage hele tiden. Hun smilte bredt. – Så takk, min lille trylleoppfinner. Max kjente noe varmt i magen. – Så du er ikke sint? – Sint? Nei da, sa bestemor. – Jeg er bare glad for at jeg ikke spratt helt til månen! De lo begge to. Så så bestemor seg rundt. – Men du, Max... hva skjedde egentlig med gryta? – Den sluttet å sprette, sa Max stolt. – Jeg brukte mel. – Mel? – Ja! Alt ble stille da jeg strødde mel over hagen. Det var som magisk støv! Bestemor ristet på hodet og lo. – Du finner alltid en løsning, Max. Selv om du først lager et stort rot. – Det er sånn jeg lærer, sa Max og trakk på skuldrene. Bestemor smilte og reiste seg sakte. – Vel, da skal jeg hjelpe deg å rydde opp i hagen. – Du vil hjelpe meg? spurte Max overrasket. – Selvfølgelig. Det var jo min trylledrikk også, på en måte. De gikk ut sammen. Hagen var full av glitter, mel og litt tørket trylledrikk. Men alt var stille og fredelig. Bestemor så på trampolina og smilte lurt. – Vet du hva, Max? – Hva da? – Jeg tror jeg vil prøve å sprette litt igjen. Bare én gang! – Bestemor! ropte Max og lo. – Ikke gjør det! Men hun klatret opp på trampolina, hoppet én gang – og landet med et mykt boing! – Se! ropte hun. – Ingen sprett, ingen glitter! Bare moro! Max klappet i hendene. – Du er den beste bestemoren i verden! Bestemor lo og tok ham i hånda. – Og du er den mest oppfinnsomme gutten jeg kjenner. De sto der sammen i hagen, omgitt av solskinn og latter. Alt var som før – bare litt bedre. For bestemor var fortsatt bestemor... men nå hadde hun et lite glimt i øyet. Dagene gikk, og alt ble vanlig igjen i huset til Max. Ingen som spratt. Ingen som glitret. Ingen som forsvant ut vinduet. Bestemor drakk te, leste avisa og klaget bare litt av og til. Men nå, hver gang hun begynte å si: – Max, du søler! ...så smilte hun etterpå og la til: – Men det er helt greit. Søl er bedre enn stillhet. Max lo hver gang. Hagen hadde sluttet å glitre, men når sola skinte på et visst sted i gresset, kunne man fortsatt se små, rosa prikker som glitret i lyset. – Restene av trylledrikken, sa bestemor og myste mot solen. – Et lite minne om eventyret vårt. En kveld, etter at bestemor hadde lagt seg, gikk Max ut på kjøkkenet for å hente vann. Da hørte han det. Et svakt, kjent lyd. Blopp. Han frøs. – Hørte jeg riktig? Han kikket bort på gryta som sto på hylla. Den gamle, litt bulkete gryta med glittermerker langs kanten. Han listet seg bort og lente seg nærmere. Blopp... blopp! Små, rosa bobler steg opp og sprakk stille i lufta. En svak duft av jordbær og

pepperkaker fylte rommet. – Du lever fortsatt, sa Max med et lite smil. Han rørte forsiktig med skjeen som sto i gryta. Da glitret det litt ekstra – og en eneste liten boble fløy opp, svømte rundt i lufta og landet i hånda hans. Den glødet svakt. Max så på den, og et øyeblikk syntes han at den hvisket: – Ikke all magi er farlig... bare litt morsom. Han lo lavt. – Jeg skal passe på deg, lille boble. Ikke mer sprett, bare snill magi. Han åpnet vinduet og lot bobla fly ut i natta. Den steg sakte opp mot himmelen, danset mellom stjernene og forsvant. Da hørte han bestemors stemme fra soverommet: – Max? Er du våken igjen? – Ja, bestemor! Jeg bare... slapp ut litt luft! – Bare du ikke slipper ut mer trylledrikk! – Hehe... nei da! ropte Max. Han lukket vinduet, la skjeen på plass og smilte. For innerst inne visste han én ting: Noen ganger trenger verden bare litt magi — bare nok til å få en sur bestemor til å smile igjen. Han gjespet, trakk dynen opp til haka og hvisket før han sovnet: – Kanskje jeg skal lage en snilledrikk neste gang... Og ute på himmelen, langt borte, glitret en liten boble fortsatt. Blopp.



Mitt navn er Cato Thorsen, og jeg er bosatt i Oslo.. Jeg skriver barnefortellinger på fritiden – noen korte og noen litt lengre. Jeg begynte å skrive barnebøkene i 2013 og synes det er en veldig fin hobby. Jeg liker å kunne skape nye universer ut fra fantasien.